Sint Willibrord en Sint Martinus: trouw blijven en delen

November is de maand waarin we Allerheiligen en Allerzielen vieren. We staan stil bij de heiligen die ons zijn voorgegaan en bij de dierbaren die we moeten missen. Maar november brengt ons ook twee bijzondere heiligen in herinnering die ons juist vandaag veel te zeggen hebben: Sint-Willibrord en Sint-Martinus.

Sint-Willibrord kwam aan het einde van de zevende eeuw vanuit Engeland naar onze streken om het evangelie te verkondigen. Dat was geen gemakkelijke opdracht. Hij kreeg te maken met weerstand en moeilijkheden, maar bleef trouw aan zijn geloof en zijn roeping. Hij liet zich niet zomaar ontmoedigen en bleef zich inzetten om mensen met Christus en het evangelie bekend te maken. Zijn leven herinnert ons eraan hoe belangrijk het is om standvastig te blijven in wat werkelijk waardevol is.

We leven immers in een samenleving die voortdurend verandert. Soms wordt daarvoor de uitdrukking *vloeibare samenleving* gebruikt: een samenleving waarin opvattingen, gewoonten en verbanden steeds minder vast lijken te staan. Wat gisteren vanzelfsprekend was, kan vandaag ter discussie staan. Verandering hoort bij het leven, maar dat betekent niet dat alle waarden hun betekenis verliezen. Trouw, eerlijkheid, respect, solidariteit en geloof blijven waardevol, ook wanneer de wereld om ons heen verandert.

Voor christenen zijn deze waarden geworteld in het evangelie en in Jezus Christus. De katholieke Kerk heeft door de eeuwen heen geprobeerd dit geloof door te geven, ook in tijden van grote veranderingen. Dat betekent niet dat de Kerk zelf nooit is veranderd of nooit fouten heeft gemaakt, maar wel dat zij steeds opnieuw wordt geroepen om trouw te blijven aan Christus en zijn evangelie.

Ook in onze eigen streek vinden we tastbare herinneringen aan die christelijke wortels. Een bijzonder voorbeeld is het voormalige klooster Nieuwlicht in Blokker, dat in 1392 werd gesticht. De reguliere kanunniken die er woonden, richtten hun leven op gebed en gemeenschap volgens de regel van Sint-Augustinus. Het klooster maakte eeuwenlang deel uit van de geschiedenis van West-Friesland, totdat het in 1573 werd afgebroken tijdens de onrust van de Tachtigjarige Oorlog. De gebouwen zijn verdwenen, maar de geschiedenis ervan herinnert ons eraan hoe diep het christelijk geloof in onze streek geworteld is.

Sint-Willibrord en het klooster Nieuwlicht houden ons een belangrijke vraag voor: waarop bouwen wij ons leven in een wereld die voortdurend verandert? Willibrord laat zien dat we trouw mogen blijven aan ons geloof en onze overtuigingen, ook wanneer dat niet vanzelfsprekend is. Nieuwlicht herinnert ons eraan dat die trouw niet alleen een persoonlijke zaak is, maar ook door generaties heen vorm kan geven aan een gemeenschap. De christelijke wortels van onze streek zijn niet alleen iets om met belangstelling op terug te kijken; ze nodigen ons ook uit om na te denken over wat wij zelf willen doorgeven.

Sint-Martinus laat ons vervolgens zien hoe dat geloof zichtbaar kan worden in het dagelijks leven. Hij is vooral bekend om het verhaal waarin hij zijn mantel deelde met een arme man die kou leed. Martinus zag iemand in nood en liep niet zomaar voorbij. Hij deelde wat hij had, zodat een ander geholpen werd.

Ook die boodschap is vandaag bijzonder actueel. We wonen soms jarenlang naast elkaar zonder elkaar werkelijk te kennen. We weten niet altijd wie er achter de voordeur van onze buurman of buurvrouw woont, of iemand ziek is, zich eenzaam voelt of hulp nodig heeft. Natuurlijk zijn er nog altijd veel mensen die voor anderen klaarstaan, maar het gevaar bestaat dat we zo met ons eigen leven bezig zijn dat we niet meer opmerken wat er bij een ander gebeurt.

Martinus nodigt ons uit om opnieuw naar elkaar om te zien. Daarvoor hoeven we niet rijk te zijn of grote dingen te doen. Een boodschap halen voor een zieke buur, even aanbellen bij iemand die alleen woont, een luisterend oor bieden of spontaan hulp aanbieden: het zijn kleine gebaren die een groot verschil kunnen maken.

Misschien kunnen we daarom allemaal eens wat vaker om ons heen kijken. Is er iemand in onze straat die we al een tijdje niet hebben gezien? Een oudere die moeilijk de deur uitkomt? Een buur die een zware periode doormaakt? Soms begint echte naastenliefde met iets heel eenvoudigs: de tijd nemen om te vragen hoe het gaat en oprecht naar het antwoord luisteren.

Sint-Willibrord leert ons trouw te blijven; Sint-Martinus leert ons te delen. De eerste herinnert ons aan de waarde van geloof en standvastigheid in een veranderende samenleving. De tweede laat zien dat we niet alleen aan onszelf moeten denken, maar ook oog moeten hebben voor de mensen om ons heen. Samen wijzen zij ons op twee belangrijke aspecten van het christelijk leven:

geworteld blijven in Christus en die verbondenheid zichtbaar maken in onze zorg voor anderen.

Zo krijgen ook de christelijke wortels van onze streek vandaag opnieuw betekenis. Wat ooit gestalte kreeg in plaatsen als het klooster Nieuwlicht, kan voortleven in onze gezinnen, onze straten en onze dorpen. Niet alleen door te bewaren wat vroeger was, maar vooral door er vandaag naar te leven.

Laten we daarom niet wachten tot een ander de eerste stap zet. Begin gewoon bij de buurman of buurvrouw naast ons. Een vriendelijk woord, een bezoekje of een helpende hand lijkt misschien weinig, maar kan voor iemand die zich alleen voelt een wereld van verschil maken.

Want een dorp wordt niet alleen bepaald door zijn geschiedenis, zijn gebouwen of zijn tradities. Het wordt vooral gevormd door de mensen die er wonen en door de manier waarop zij met elkaar omgaan. **Laten we, naar het voorbeeld van Sint-Willibrord en Sint-Martinus, trouw blijven aan wat ons draagt en delen met wie ons nodig heeft. Dan wonen we niet alleen naast elkaar, maar bouwen we samen aan een gemeenschap waarin mensen elkaar kennen, elkaar helpen en niemand zomaar vergeten wordt.**

Met vriendelijke groet,
Pastoor Andrea Geria